

Звучитъ долитатъ все по ясно и волно, ту отсѣчено, ту на прѣливане. Всички се вслушватъ.

Дѣла е наредила чиниитъ и полузакрита задъ гърба на свекъра си, слуша въ унесъ мелодията.

Хаджи Николина. (Като погледва къмъ нивитъ). Ний се готвимъ за вечеря, ама май ще трѣбва да прѣнасяме въ трапезарията.

Хаджи Илия. (Безъ да погледне). Защо?

Хаджи Николина. Я вижте каква вихрушка. Ей и листа взеха да прѣхвѣркватъ.

Хаджи Илия. (Като погледва). Тѣй. Вихрушка е. Ще ни напращи яденето. Хайде въ трапезарията.

Всички ставатъ и трѣгватъ.

Остава само Дѣла да прибира чиниитъ.

Ала щомъ остава сама, звучитъ почватъ да се прѣливатъ на гѣсги вълни и тя оборва глава, вслушана. И чакъ когато вихрушката се извива надъ двора и по плочитъ западатъ откъснати листа отъ овошкитъ, тя вдига глава.

Влиза Неда да вземе чиниитъ.

Неда. Како Дѣло, иди, че всички наседаха.

Дѣла. Нищо, Недо, Сбери чиниитъ.

Неда. (Почва да сбира чиниитъ и сгѣва постилката).

Цигулката спира.

Дѣла. (Слѣдъ кжсо мълчание, дирейки какъ да запри-
казва Неда). Недо, че ти много си порастнала.

Неда. Че какво да правя.

Дѣла. Каза ли на г-нъ Тепавски, че го канимъ на кафе?

Неда. Казахъ му.

Дѣла. А на Доктора?

Неда. Ходихъ у тѣхъ, ама тѣ не бѣха се върнали още отъ лозе. Ако си додаты, ще му кажатъ.